

ע"פ 5208/23 - סבטלנה גנזדילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5208/23

לפני:
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המערערת: סבטלנה גנזדילוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט מ' לוי) מיום
2.3.2023 ומיום 24.5.2023 בת"פ 53354-06-20

תאריך הישיבה: כ"ד באדר ב התשפ"ד (3.4.2024)

בשם המערערת: עו"ד אורי קינן

בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט מ' לוי) בת"פ 53354-06-20 מיום

עמוד 1

הרקע לערעור

1. המערערת הורשעה בעבירת קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בצירוף סעיף 376ב(א) לחוק; בריבוי עבירות של הבאת אדם לידי עיסוק בזנות לפי סעיף 202 לחוק; בעבירה של החזקת מקום לשם עיסוק בזנות לפי סעיף 204 לחוק; בריבוי עבירות של סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199(א) לחוק; בריבוי עבירות של פרסום שירותי זנות של בגיר לפי סעיף 205ג(א) לחוק; בעבירה של פרסום הצעה לעיסוק בזנות לפי סעיף 205ד לחוק; בארבע עבירות של גרימה לעזיבת המדינה לשם העסקה בזנות לפי סעיף 376ב(א) לחוק; בריבוי עבירות של מרמה לפי סעיפים 220(1) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; ובריבוי עבירות של הלבנת הון אסורה לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.
2. העבירות האמורות יוחסו למערערת בשל כך שהיא ניהלה מספר בתי בושת בדירות שונות בגוש דן בהם היא העסיקה נשים מישראל ומחו"ל במתן שירותי מין. זאת החל מחודש מאי 2015 ועד למעצרה בחודש מאי 2020. במסגרת זו המערערת גרמה למספר תושבות חו"ל לעזוב את המדינה בה התגוררו ולהגיע לישראל לשם עיסוק בזנות בחסותה. ההכנסות שהמערערת הפיקה ממעשים אלה ואשר לא דווחו על ידה לרשויות המס הגיעו לכמעט 4 מיליון ש"ח, אותם היא הלבנה בניגוד לדין. בשל כל האמור נגזרו על המערערת 66 חודשי מאסר בפועל, 24 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של 100,000 ש"ח לתשלום תוך 90 ימים ממועד מתן גזר הדין או חצי שנת מאסר תמורתו.
3. תחילה ערערה המערערת הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בדיון שהתקיים לפנינו חזרה בה מערעורה על הכרעת הדין ומיקדה את טיעוניה בגזר הדין. בתמצית נטען כי בית המשפט המחוזי צריך היה לקחת בחשבון ולו במסגרת גזר דינו את טענותיה בדבר הגנה מן הצדק ומחדלי חקירה שזיהמו את הודעותיהם במשטרה של מספר עדים; את מצבה הרפואי של המערערת הזקוקה לניתוח ברגלה; ואת העובדה שהיא הייתה נתונה בתנאי מעצר במשך מספר שנים. כן נטען כי כיום יש להתחשב בכך שהיא חזרה בה מערעורה על הכרעת הדין ומקבלת אחריות מלאה על מה שעוללה. טענות אלו מצדיקות לשיטתה הן הקלה בתקופת המאסר בפועל שהושתה עליה והן הארכת מועד לתשלום הקנס עד לאחר שחרורה ממאסר. אחרת, הלכה למעשה תיאלץ המערערת להמיר את הקנס שהוטל עליה בישיבה נוספת של מחצית שנה מאחורי סורג ובריח. ומעל כל זאת יש לקחת בחשבון שהמערערת לא תזכה להשתחרר על תנאי לפני תום ריצוי מלוא תקופת המאסר שהוטל עליה.
4. המשיבה טענה מנגד שבית המשפט המחוזי לקח בחשבון בגזר דינו את מכלול טענותיה של המערערת וזקף אותן לזכותה; שאין המדובר במעידה חד-פעמית של המערערת, אלא בניצול מתמשך של הנשים שביחס אליהן בוצעו העבירות; וכי כיום בלתי אפשרי לבוא לקראת המערערת רק מפני שחזרה בה מערעורה על הכרעת הדין, כאשר יש בכך שימוש ציני בהליכי הערעור רק כדי לזכות בהמתקת העונש. באשר להארכת המועד לתשלום הקנס, ביכולתה של המערערת לפנות למרכז לגביית קנסות לפי הדין כדי להסדיר את תשלום הקנס ואין מקום לשנות את תנאי התשלום במסגרת הדיון בערעור.

דיון והכרעה

5. המערערת הורשעה במספר רב של עבירות חמורות מסוגים שונים. ריבוי עבירות של זנות ותועבה. ריבוי עבירות מס. ועבירות הלבנת הון משמעותיות ורבות. בכל אחד מסוגי העבירות הללו טמונה חומרה מיוחדת. על ביצוע עבירות זנות ותועבה נפסק לא פעם כי המענה העונשי חייב להיות משמעותי בשים לב לכיעור שבמעשים (וראו לדוגמה: ע"פ 5863/10 גוטייר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.7.2011); ע"פ 5584/12 תלמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.1.2013); ע"פ 8057/16 שטרימר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (9.8.2017) (להלן: עניין שטרימר). ביחס לעבירות מס נפסק כי יש לנקוט ביד קשה כלפי מבצעה וזו חומרת העבירות צריכה להשתקף בהטלת ענישה מרתיעה (וראו לדוגמה: רע"פ 5877/22 אלקיס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (3.10.2022); ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה, פסקאות 17-19 (30.10.2014); רע"פ 1514/08 שנהב נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (21.7.2008)). ולגבי עבירות של הלבנת הון נקבע כי הן חמורות במיוחד, וכי הצורך לעקר את פירות פשיעתו של העבריין שביצע את "עבירת המקור" מצדיק ענישה מחמירה (וראו: ע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים, פסקה 26 (8.4.2018); ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (12.8.2012)). נוכח האמור, במקרה זה שבו ישנה הצטברות כמותית משמעותית של מכלול העבירות, המענה העונשי צריך להיות משמעותי גם כן.

6. עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מלמד כי בעת גזירת עונשה של המערערת הוא לקח בחשבון, מצד אחד, כנסיבות לחובתה, את חומרת העבירות; משך הפעילות העבריינית והיקפה; ניצול מצבן הכלכלי הירוד של הנשים שהמערערת העסיקה; הנזק שנגרם לנשים; ואי הסרת מחדלי המס שביצעה. כן נלקח בחשבון שמערערת לא הודתה ולא נטלה אחריות על מעשיה ולכן אינה זכאית להקלה בעונש השמורה לנאשמים שהודו בעבירות שביצעו, נטלו אחריות והביעו חרטה עליהן. מצד שני כנימוקים לקולה נלקחו בחשבון העובדה שנסיונות ביצוע העבירות אינן מצויות לדעת בית המשפט ברף הגבוה; עברה הפלילי הנקי עובר לביצוע העבירות מושא כתב האישום; פועלה של המערערת למען החברה ולמען הדור הצעיר וטיפולו בתחומי הספורט, בין היתר בכך שייצגה את מדינת ישראל בתחרויות ספורט ברחבי העולם ובהן המשחקים האולימפיים, אליפות אירופה ועוד; התקופה הממושכת שבה שהתה במעצר מלא; ומצבה הכלכלי הקשה הנטען על ידה. בית המשפט הביא אפוא בחשבון מנעד רחב של שיקולים בקביעת עונשה של המערערת, והתוצאה שאליה הגיע אינה מצדיקה את התערבותנו. זאת אף בהתחשב במצבה הרפואי של המערערת דהיום.

7. המערערת טענה כי היה מקום להקל בעונשה מטעמים של הגנה מן הצדק ובשל מחדלי חקירה מצד המשטרה, אולם לא מצאנו ממש בטענות אלה. בדומה לבית המשפט המחוזי, אף אנו לא התרשמנו כי המשיבה נקטה אכיפה בררנית כלפי המערערת. דינה שונה לחלוטין מדין של הנשים שסרו למרותה (הן אלו שהעניקו שירותי מין והן אלו אשר עסקו בעבודות פקידותיות - ואף נלמד כי נגד חלק מהן הוגשו כתבי אישום) ומדינם של אחרים שסייעו לה. על כן, קשה לראות בטיעון זה כנימוק שיש לתת לו משקל בגזירת העונש (וראו לעניין המשקל לטענת אכיפה בררנית בעת השתת העונש בעבירות זנות: עניין שטרימר, פסקה 24). כך גם לגבי הטענה לקיומם של מחדלי חקירה מצד המשטרה. אכן, במקרים מסוימים, בהם נפגעו עקרונות הצדק וההגינות המשפטית, עשויים מחדלי חקירה להוות עילה להקלה בעונש (ע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.10.2011); ע"פ 990/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (30.11.2022)). אלא שכאשר מעמידים את מחדלי החקירה עליהם הצביעה המערערת בדמות התנהלותם הבלתי הולמת והמאיימת לעיתים של חוקרי המשטרה כלפי מספר עדים, אל מול מכלול הראיות, עוצמתן, היקפן, משקלן ותוכנן - אין מקום לטענה כי אכן נפגעו עקרונות הצדק וההגינות המשפטית באופן המצדיק הקלה בעונשה.

8. נוכח כל האמור, עונש המאסר שהושת על המערערת איננו מצדיק התערבות של ערכאה זו ובעניין זה הערעור נדחה.

9. יחד עם זאת, לא נתברר לפנינו אם המערערת פנתה בבקשה לשחררה על תנאי לפי הוראת סעיף 3 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001 ואם פנתה, מה עלה בגורל בקשתה. איש מהצדדים לא טען כי המערערת מנועה מלבקש לשחררה על תנאי מפני שחל לגביה אחד מהסייגים המפורטים בחוק האמור. דברים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח הצהרתה של המערערת, עת חזרה בה מערעורה על הכרעת הדין, כי כיום היא מקבלת עליה אחריות מלאה למעשיה, נתון שאמור להיבדק ולהילקח בחשבון על ידי ועדת השחרורים אם העניין יובא לפניו בבוא העת.

10. לצד כל האמור, ובשים לב למכלול הנסיבות, ראינו מקום לדחות את תשלום הקנס שהושת על המערערת, לרבות סנקציית המאסר שלצדו, כך שישולם תוך 120 יום ממועד שחרורה מבית הסוהר, על מנת שאי-תשלום הקנס לא יעמוד לעת הזאת בעוכריה. בכך גם ניתן משקל למכלול טענותיה של המערערת, לרבות לגבי תקופת המאסר.

ניתן היום, א' בניסן התשפ"ד (9.4.2024).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט
